

CANIM TÜRKİYE’M – I

Yenikapı Mitingine Yansımayan Hukuk

7 Ağustos 2016, Millet’in şahlanmış gününün kutlanması da diyebiliriz. Millet devlet içindeki devletlerden birine karşı zafer kazandı.

İlginçtir bu zafer tek yönlü, sadece tanka tüfeğe, üniformalı çeteye karşı değil, asırlardır Milleti oyalayan, kötülöklere karşı uyarı görevini yerine getirmesine engel olacak şekilde mehdi beklentisi yayan sahtekârlara karşı da kazanılan bir zaferdi. Mehdiyi bir daha konuşulmamak üzere toprağa gömdü, havaya savurdu, tarihin çöplüğüne attı. Bu yönüyle kanlı darbe girişimi bir hayra da sebep olmuştur. Mehdi bekleyenlere karşı Millet, Aliya’nın sözünü dinledi ve “Mehdi, bizim tembelliğimizin adıdır” diyerek kanlı darbeye direndi.

Diğer bir hayrı da devletin yeniden kurulması düşüncesidir ki, özellikle bu konuyu işlemeliyiz. Öyle ya geçen geçti, bundan sonrası yani geleceğimiz daha önemli.

Peki, geleceğimiz için düşünülenler ne kadar gerçekçi?

Dün Yenikapı’daki tablo yıllardır özlenen tablo. Tam olarak devlet-millet kaynaşması olmasa da bu yönde atılan önemli bir adım, önemli bir gösterge. Siyasi kadrolardan bazılarının bu tabloda yer almamış olması henüz bu kaynaşmada tereddütler olduğunun bir başka kanıtıdır. Neden mi?

Yenikapı’da kürsüye çıkanlar, elele tutuşanlara göz atalım:

Cumhurun başı, yürütmenin başı, yasamanın başı ve ana muhalefetin iki başı kürsüde idi. Yani ki kuvvetler ayrılığı temelinde kurulu ve yenisinin de aynı temelde kurulacağı Türkiye’nin hukuk/yargı kurumunun başı kürsüde yoktu. Meydanda idi, protokolde idi ama kürsüye çıkarılmadı.

Sebebini sormuyorum, zira biliyorum.

Bu ülkede hukuk her şeyden sonra gelir.

Bakınız tarihi geçit bize her daim mülkiye, kalemiye, ilmiye ve seyfiyenin bir arada olduğunu, aralarında hiyerarşi değil, uyum olduğunu, zaman zaman uyum bozulsa da tamir edildiğini gösterir. Dün bu tabloyu göremedik. Seyfiyenin başı tarihte ilk defa millet’in huzuruna çıkıp ‘Milletimizin Emrindeyiz’ dedi. Ne güzel. Mülkiyenin ve Kalemienin başı zaten operasyonel olarak ve siyasetin de gereği olarak hem siyaseti hem de bürokrasiyi temsil etti, miting’in sahibiydi.

Ya ilmiye?

İlmiye günümüzde Üniversiteler, Diyanet ve Hukuk/yargı olarak dizayn edilir. Yenikapı’da Üniversiteler yoktu. Vardı belki ancak adını dahi duyamadık, kendilerini de göremedik. Zaten uzun zamandır da ortalıkta görünmemeye gayret ediyor gibi. Diyanet başat roldeydi. Üstelik bugüne gelinen süreçte, hakkı söylemeyen dilin örneği, en önde günah sahibi olarak... Ya hukuk/adalet kurumu. Yargıtay Başkanı önde protokolde eşi ile birlikte oturuyordu. Hiç kim-

senin kendisine doğru temenna ettiğini görmedik. Mitinge davet edilip edilmediğini bilemiyoruz, ancak mitingde unutulduğuna tanık olduk.

Ne demektir hukuk/yargı/adalet kurumunun unutulması:

Cumhuriyet tarihimiz, hukuk/adalet/yargı kurumunun hep en son akla gelen, bir başka deyişle gerektiğinde/sıkıştığımızda akla gelen, gerekmediğinde/görüntüyü/zevahiri kurtardığımızda unutilan bir kurum olduğunu işaretler. Hukukun/adaletin sadece siyasetle kotarılabilceğine inanılan bir toplum oluşturmanın keyfilğini kanlı-kansız darbelerle yaşayan siyaset kurumunun aklının başına gelmesi için daha hangi musibetle sınanacağını da henüz bilmiyoruz.

Değerli okur;

Hukuk/adalet/yargı herkese lazım. Canımızın istediğinde sarılacağımız, keyfimiz geçtiğinde unutacağımız bir kurum değildir. Aklımız başımızdayken hukuksuz/adaletsiz geçireceğimiz her anın zarar olduğuna, günah olduğuna inanan toplumuz. O halde hukuka/adalete/yargıya bu kadar uzaklık neden?

Hukuku kılcal damarlara kadar ulaştırabilmenin yolu, belki de asker-millet kaynaşmasına harcanan emekten daha fazla olmalı değil mi?

Askersiz millet olmaz, iyi de hukuksuz, adaletsiz, yargısız millet olur mu? Olursa ne olur? İşte şekil A'daki gibi olur. Allah korusun ve korudu da. Millet, hukuku önemsemeyen, hatta hukuku katleden devlete/FETÖ'ye, Amerika'ya, Nato'ya teslim ettiğin devletine/orduya karşı bir zafer kazandı.

Kimse çıkıp da 'onlar devlet değildi', 'ellerine silah almış bir gurup askeri üniformalı terörist' falan demesin. Defterine, kitabına, eğitimine, hiyerarşisine müdahil olamadığın, ama en modern silahları ellerine teslim ettiğin, omzuna yüklediğin ordu, senin ordun olamaz. Nitekim olmadı da. Sürekli darbe filmlerini izlemekten bıktığımız için meydanlara indik, tankları durdurduk, mermilere göğsümüzü siper ettik.

Şimdi gelin, hep birlikte, Menderes'ten bu yana kurulacağı ifade edilen ve özlenen Yeni Türkiye'de; unutilmuş, itilip-kakılmış hukuku, adaleti, yargıyı bu defa asli hüviyeti ile görelim. Ordu gibi hukuku da sistemin içine dâhil edelim. Sadece HSYK'nın yapısını değiştirmek gibi göz boyayıcı işlemlerle değil, hukukun kılcal damarlara yayılması anlamında, başta insan hakları olmak üzere, kişinin kendi hukukuna malikiyeti anlamında fikhî, sisteme dâhil olma, hukuki denetimde bulunma anlamında kamu hukukunu Millet'in bağrına yerleştirelim.

İşte o zaman, Millet hukuki denetim görevini yerine getirdiğinde, tanka kafa atmaktan, mermiye göğsünü açmaktan kurtulur, Hz. Ömer'i eğri kılıcıyla düzelttiği gibi yetkilileri düzeltir, mehdi beklentileri yayan şarlatanlara prim vermez, bizzat Allah'ın arzu ve emrinde olduğu gibi "Kâfirleri kendi elleriyle" kahredecek gücü ve imanı kendinde bulur.

Evvelce yapılanların, gelecekte yapılacaklara emsal olduğu düşüncesiyle Yeni Türkiye laflarına bu güne kadar itibar etmediğimi itiraf etmeliyim. Bugünden sonra da sistem içindeki ku-

rumların birbirlerine takdim tehir yapılmayacağı, özellikle de hukuk ve adaletin önceleneceği bir yapılanma içinde olması arzumuzdur.

Bugüne kadar yapmaya çalıştığımız gibi, bugünden sonra da hukukun yaygınlaştırılmasına, özgürlüklerin teminatı olmaya, adaletin mutlak tesisine çalışacağımız sözünü bir kere daha vurguluyor, yeni Türkiye'nin hayırlara vesile olmasını niyaz ediyorum.

Allah'a emanet olun

8 Ağustos 2016

Muharrem Balcı